

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΕΘΝΙΚΟΝ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

Ι. Δεληκατερίνης

Η πεθερά

Κωμικός μονόλογος

Εθνικόν Ημερολόγιον του έτους 1899 (Κ. Φ. Σκόκος), Αθήνα

τμ. 14 (1899), σ. 252-256

Η ΠΕΘΕΡΑ*

ΚΩΜΙΚΟΣ ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

[Ἡ Σκηνὴ παριστᾶ γραφεῖον οἰκίας].

(Ὁ ΠΑΥΛΟΣ πάσχει λόξυγκα ἀπὸ τὸν ὁποῖον καταλαμβάνεται εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ἅτινα σημειοῦνται δι' ἀστερίσκων.)

ΜΟΛΟΝΟΤΙ κατὰ τὸν λαὸν ὁ Θεὸς δὲν ἔκτισε τὸν κόσμον, ἀλλὰ οἱ καραγκούνηδες, ἐν τούτοις. . . . *
Νὰ 'πάρη ἢ κατάρρα! αὐτὸς ὁ λόξυγκας * εἶναι ἐνοχλητικώτατος *. Ἀλλὰ θεραπεύεται λέγουν ἀμέσως ἐὰν ἀναπολήσης κάποιον πάθημά σου, * κάτι τι σοβα-

* ΣΗΜ. — Ὁ συμπαθὴς φίλος καὶ συνεργάτης κ. Ι. Δεληκατερίδης, οὗ τὴν εἰκόνα παραθέτομεν χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ Ἡμερολογίου, οὗ καὶ ἄλλοτε ἔθελξε διὰ τῶν μεστῶν εὐφυΐας καὶ σατυρικοῦ πνεύματος μονολόγων του, τυγχάνει γνωστὸς εἰς τὸ ἑλληνικὸν δημόσιον ὡς εἰς τῶν μετ' ἀκραιφνοῦς ἔρωτος μοχθούντων καὶ ἐργαζομένων ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου, ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ ὁποῖου πολλάκις ἐδιδάχθησαν ἔργα αὐτοῦ δοκιμώτατα καὶ χαριέστατα.

ρόν, βασανιστικόν! Ἐὰν ἔχη οὕτω, θεραπεύομαι ἀμέσως ἐνθυμούμενος τὴν πενθεράν μου. Πικρὸν τὸ φάρμακον, ἀλλὰ ποῖον φάρμακον εἶναι εὐγεστον; καὶ τί φοβερώτερον μιᾶς πενθεράς! Τίς ἐξ ὑμῶν, κύριοι καὶ κυρίαί, δὲν ἔπαθε κάτι τι ἀπὸ τὴν πενθεράν του; Ἡ μία αἰτιᾶται τὴν νύμφην τῆς γλᾶ τὰ στραβά καρβέλια, * ὁ ἄλλος ἔφαγε τὴν φέτα τῆς κακῆς πεθεράς. . . . ἂν καὶ τὸ κακῆς εἶναι περιττὸν νομίζω, ἀρκεῖ νὰ πῆς «πεθερά» καὶ τὸ κακῆ ἐννοεῖται, διότι δὲν ὑπάρχει ἐξ αὐτῶν καλὴ καμμία, ναί, κάμ. . . . Ἄ! ἐκτὸς τῶν ἐδῶ εὐρισκομένων! Τὴν ἐξαίρεσιν ταύτην κάμνω παντοῦ καὶ πάντοτε διηγούμενος τὰ κατὰ Παῦλον (εἶναι τ' ὄνομά μου) καὶ πενθεράν του.**** Τὸ γιαιτρικό. Ἡ πεθερά μου, κύριοι. . . . φυσικὰ εἶναι ἡ μητέρα τῆς γυναικός μου! Ἡ δὲ γυναῖκα μου, γυναῖκα καλοκαμωμένη, εἶχεν ὅ,τι δύναται νὰ καταστήσῃ ἐπιθυμητὴν μίαν γυναῖκα, δηλαδή, ἐκτὸς τῆς ἐμμορφλᾶς τῆς, εἶχε καὶ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ τὸ * sic ποῦ λένε. Τὴν εἶδα· μὲ εἶδε· ἠγαπήθημεν. Περὶ τῆς τιμιότητός τῆς δὲν ἀμφεβαλλᾶ, ἀφοῦ μοῦ τὸ εἶπεν ἡ προξενήτρια τῆς, μοῦ τὸ ἐβεβαίωσε καὶ ἡ μητέρα τῆς, ἐκτὸς τούτου μοῦ τὸ ὠρκίσθη καὶ ἡ ἰδία! Βλέπετε ὅτι δὲν μοῦ ἐπετρέπετο ἡ ἀμφιβολία, καὶ τὴν ἐνυμφεύθη, παραβλέψας δύο ἐλαττώματά τῆς οὐχὶ τυχαῖα! Πρῶτον ἦτο νευρικὴ, εὐερέθιστος εἰς ἄκρον, καὶ. . . παράδοξον! ὠργίζετο, ἔπασχεν εἰς τὴν θεᾶν ἀνδρός! . . . Ψύχωσις καθαρὰ. Μόλις εὐρίσκετο ἀπέναντι ἀνδρός, ἠρεθίζετο τόσο, ὥστε ἦτο ἱκανὴ ὅπου ἂν εὐρίσκετο νὰ πῆσῃ. . . λιπόθυμος ἢ ταρασσομένη. . . . τὰ νεῦρα· ἐννοεῖται ὅτι ἐθεραπεύθη ἐκ τῆς συμβιώσεώς μας, ἐξοικειωθεῖσα ἐντὸς ὀλίγου. Τὸ δεύτερον ὅμως, τὸ καὶ φοβερώτερον, ἦτο, ὅτι εἶχε μίαν μητέρα, ἡ ὁποία μολονότι εἶχεν ὑγείαν δέκα ὁμοῦ ἀρχαίων Σπαρτιατῶν, ἐν τούτοις πάντοτε ἔπασχε χιλίας ἀσθενείας. . . —«Τί ἔχεις, μα*μᾶ; —(μιμεῖται τὴν πενθεράν του.)—«Δὲν εἶμαι καλὰ, παιδάκι μου! νὰ, ὅταν ἀνεβαίνω ἀνήφορον κουράζομαι, ὅταν τρώγω ἀρμυρὰ διψῶ, ὅταν νηστεύω μὲ καταλαμβάνει ὕπνος, ὅταν κοιμοῦμαι δὲν ἀκούω!» Δι' αὐτὸ ὅμως θὰ εἶχε κάποιον λόγον, διότι πολλάκις ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ μοῦ τὸ βεβαιώσῃ καὶ ἡ κόρη τῆς. Ἀφίνω τὴν ὑπερηφάνειάν τῆς διότι ἦτο σύζυγος στρατιωτικοῦ!!!! Καὶ δὲν ἐψεύδετο. Ὁ σύζυ-

γός της, καθώς ἔμαθα, ὑπῆρξε βαθμοφόρος στρατιωτικός προ-
 βιθασθείς ἅμα τῇ ἀποστρατεύσει του καὶ δι' εὐεργετικοῦ νό-
 μου εἰς τὸν πρῶτον βαθμὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, δηλαδή
 εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ὑποδεκανέως! Αὐτὰ εἶναι μηδὲν ἀπέναντι
 ἐκείνων, τὰ ὁποῖα θὰ ἀκούσετε. * Εἰς ἐκάστην ἐγκυμοσύνην
 τῆς συζύγου μου, ἢ πενθερά μου, διερμηνεύουσα τὰ γοῦστα τοῦ
 ἐμβρύου, μὲ εἶχεν εἰς ἀέναον κίνησιν! (τὴν μιμεῖται) — « Τῆς
 Ἑλενίτσας μας—ἦτο ἡ γυναῖκα μου—τῆς μύρισε παλαμίδα
 τρέχα γιατί τὸ θέλει τὸ παιδί. Τῆς Ἑλενίτσας μας τῆς μύ-
 ρισε παστό ψάρι τρέχα νὰ μὴν πάθῃ τίποτα τὸ παιδί! τῆς
 μύρισε τοῦτο, τρέχα τῆς μύρισε ἐκεῖνο, γρήγορα γιατί τὸ θέ-
 λει τὸ παιδί!» Τί φαγᾶς ποῦνε ὁ ἄνθρωπος!!!! πρὶν γεν-
 νηθῆ, κύριοί μου, εἰξεύρει καὶ τὴν παλαμίδα καὶ τὸ παστό-
 ψαρο καὶ τὸ ἰμάρι. — μπαῖλντι, καὶ . . . ὅ,τι τέλος πάντων
 πάντων γνωρίζει ἢ μαμμιά του, καὶ ἡ γλαγιά του! Περύερ-
 γον! Ἐνθυμοῦμαι ὅτι κάποιος μας παιδί κατὰ τὸν περίπα-
 τον τῆς μαμμιάς του, διελθούσης δύω—τρία ξενοδοχεῖα, ἐμυ-
 ρίσθη δὲν εἰξεύρω πόσα φαγητά, τὰ ὁποῖα ἠγόρασα ὁ ἡ-
 λίθιος γιὰ μυρωδιά! * Τὸ ἄκρον ἄωτον ὁμῶς τῆς φαγοπο-
 τικῆς ἰδιοτροπίας ἔφθασε κατὰ τὴν τελευταίαν τῆς ἐγκυμο-
 σύνην. Ἄν εἰς τὰς προηγουμένας μόνον τῆς ἐμύριζαν τὰ πράγ-
 ματα, τώρα ἤρχισε νὰ τὰ βλέπη καὶ εἰς τὸν ὕπνον της . . . *
 συνεπῶς κατὰ τὸ γλυκοχάραγμα συχνότατα μ' ἔστελλε
 ν' ἀλλάξω τὸν ἀέρα μου δι' ἀγορὰν κορομήλων, βερυκόκκων
 ἀραποστάρων, εἴτε εἰς τὸ λαχανοπάζαρον, κλειστῶν ὄντων τῶν
 μαναβίκων, εἴτε ἀλλοῦ, πάντοτε ὁμῶς μακράν! Μίαν ἡμέραν
 ἐπιστρέφω ἀπροσδοκῆτως γρήγορα εἰς τὸ σπίτι μου! Τὸ δω-
 μάτιον τοῦ ὕπνου μας, ἦτο πλήρες καπνοῦ! Ἐρωτῶ τὸ αἴ-
 τιον καὶ ἡ πενθερά μου (τὴν μιμεῖται) « Ἐ παιδάκι μου—μοῦ
 λέγει—τέτοιας ἰδιοτροπίας ἔχουν τὰ παιδιά! Ἐμυρίσθηκε ἡ
 Ἑλενίτσα μας καπνό, καὶ τῆς ἄναψα ἓνα τσιγάρο! Θὰ εἶνε
 ἀρσενικὸ, γυιέ μου, * μπερπαντάκος θὰ μᾶς γείνη ὁ κατεργά-
 ρης! Ἀκοῦς ἀπὸ τώρα νὰ μοῦ γυρεύῃ τσιγάρο!! » Τί τὰ
 θέλετε, ἦτο ἡ μόνη φορὰ ποῦ μυρίσθηκα κ' ἐγὼ κάτι τι,
 χωρὶς νὰ ἦμαι εἰς ἐνδιαφέρουσαν κατάστασιν, ἐννοεῖται!
 Ἐρωτῶ τὴν μαμμίην μας ἀδιαφόρως περὶ ὄλων αὐτῶν, καὶ,
 —« Μπα! καλότυχς! — μοῦ λέγει — δὲν πιστεύεις αὐτά; !!!

ἀμ' ποῦ νὰ ἰδῆς μεγαλείτερα ! καὶ μάλιστα ὅταν εἶναι θηλυκὸ σὰν τὸ δικό σου ! » Ἡ μία ἀρσενικό, ἡ ἄλλη θηλυκό ! ἀρσενικοθήλυκο θὰ εἶναι, ἐσκέφθην. «Ναί, βέβαια, κύρ Παῦλέ μου, εἶναι θηλυκὸ—ἐπαναλαμβάνει—γιατὶ ὅταν ** ἦτανε γλομόφογγο Καὶ ξεύρεις δά, αὐτὰ τὰ θηλυκὰ ἔτσι εἶναι ὅλα λιχουδιάρικα, λιμάρικα, ὅ,τι καὶ ἂν πάρουν μυρωδὰ τὸ θέλουν ἀμέσως ! Εἶναι καὶ ἡ ἐγκυμοσύνη, νὰ σὲ χαρῶ, 'ποῦ ἔχει ἰδιοτροπίας ! Νά, ἡ μιὰ δὲν ξεγεννάει ἂν δὲν δαγκάσῃ τὸ φυτίλι τῆς λάμπας, ἡ ἄλλη τὸν ἄνδρα τῆς, ἡ ἄλλη ἂν δὲν βλέπῃ τοὺς ἀνθρώπους τῆς νὰ δέρνωνται, καὶ τόσαις ἄλλαις παραξενιαῖς ! » Φαντασθῆτε, κύριοι, νὰ εἶχε τὴν ἰδιοτροπίαν ἡ γυναῖκά μου, νὰ ἤθελε γιὰ νὰ ξεγεννήσῃ νὰ μὲ βλέπῃ . . . νὰ δέρνω τὴν πεθερά μου "Ω ! μετὰ πόσης χαρᾶς θὰ τὴν ἐλευθερώνα ! " Ἄς εἶναι ! Τὴν ἐπαύριον ἡ πεθερά μου κατὰ τὴν συνήθη ὥραν μὲ ἔστειλε δὲν ἐνθυμοῦμαι ποῦ, ἴσως ε' τὸν Τρελλὸ, γιὰ πολυτρίχι ἡ ἀμπελοκλαδόχορτο ! Ἐγὼ ὅμως μὲ ὅλας τὰς διαβεβαιώσεις τῆς μαμμῆς, ἔκρινα καλὸν νὰ κατέλθω τὴν μίαν κλίμακα, νὰ ἀνέλθω διὰ τῆς ἐτέρας, τῆς ὑπηρεσίας*, καὶ νὰ κρυφθῶ ! Δὲν παρέρχονταί δέκα λεπτά, καὶ ὁ Ἄγγιλλεὺς, εἰς βλάκιστος οἰκότροφός μας, εἰσῆρχετο εἰς τὸ δωμάτιον μου ὀδηγούμενος ὑπὸ τῆς πενθερᾶς μου ! Ἐ' ἀκοῦτε, κύριοι ; ὑπὸ τῆς πενθερᾶς μου ! (εἰρωνικῶς) Τῆς μύρισε φαίνεται καὶ αὐτὸς τῆς Ἐλενίτσας μας ! Τὸ ἤθελε τὸ παιδί ! ! ! ! Τί νὰ κάμωμεν ! ! Τὰ θηλυκὰ βλέπετε εἶναι λιχουδιάρικα ! ὅ,τι καὶ ἂν μυρισθοῦν, τὸ θέλουν ἀμέσως ! Ἀναμένω ὀλίγον καὶ εἶτα εἰσέρχομαι ! Ἦτο φοβερὸν ! (ἀπαγγέλλει)

«Τί στιγμή ἦταν ἐκείνη !

εἶχε μέσα τῆς κρυμμένη.

τὴ στιγμή 'ποῦ μιὰ γυναῖκα

μ' ἓνα ξένον ἄνδρα δένει ! »

Σὰς ὀρκίζομαι, κύριοι, εἰς τὴν ζωὴν τῆς . . . πενθερᾶς μου, ὅτι δὲν ἐθύμωσα πολὺ, ἀλλὰ : —« Ἐλενίτσα μου, τῆς εἶπα, τόσον καιρὸ, ἐγεύεσο ὅ,τι σοῦ μύριζε, τώρα ὅμως θὰ φᾶς καὶ κάτι τι ἄλλο, τὸ ὁποῖον δὲν σοῦ μύρισε ἀκόμη ! » Καὶ παίρνω ἓνα ξύλο ! « Πρέπει, Ἐλένη μου, νὰ τὴν ἡμερώσωμεν αὐτὴν τὴν μικρὰν γιὰ νὰ προλάβωμεν τὸ κακόν, ἀφοῦ

ἀπὸ τῶρα ἔχει τόσον παραδόξους ὀρέξεις. «Τὴν ἀρπάζω ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ τὴν ταλιαρίζω . . . τὴν μικρὰν, ἐννοεῖται! Ἐν κοντολογία, ἡ Ἐλενίτσα ἀπέβαλε τὸ παιδί καὶ τὰ κακάρωσε, ἡ πεθερά μου ἀπέβαλε τὸν γαμβρόν της καὶ ζῆ! Τοιουτοτρόπως μένω χῆρος, μὲ τὰ μικρὰ μου . . . ὀρφανά. ἐξ ὧν τὸ τελευταῖον, τὸ θηλυκὸ, φοβοῦμαι μήπως . . . ἂν καὶ ἡ μαμμὴ βεβαιοῖ ὅτι εἶναι καθ' ὅλα ὅμοιον μὲ ἐμέ. Λοιπὸν ἡ πενθερά μου μὲ ὑπάνδρευσε, ἡ πενθερά μου ἐπρομήθευσε τὸ ἀρσενικοβότανον καὶ τосα ἄλλα πράγματα εἰς τὴν κόρην της, συνεπῶς ἡ πενθερά μου μὲ ἀφῆκεν χῆρον, καὶ διατί; διὰ νὰ μοῦ κόψη τὸν . . . λόξυγκα! Ἐθεραπεύθην, κύριοί μου, καὶ συνιστῶν ὑμῖν τὸ φάρμακον σᾶς καλονυχτίζω!

I. ΔΕΛΗΚΑΤΕΡΙΝΗΣ